

ANATOMIA HUMANA

EL MEU DESIG PER AL 2019

Jorge Bello

Estic segur que aquest 2019 ens durà la serenor que es necessita per veure-hi clar, i entendre que les coses no sempre són blanques o negres, o grogues, etc.

La veritat, amb majúscules, mai no és a l'extrem.

La veritat rau en aquell punt, prou ampli, que permet d'agafar el bo i millor de cada casa i amb això permet d'establir una saludable equidistància. És aquí on la paraula s'adona que ja no necessita cridar, tal com feia des de l'extrem estant, sinó que pot dialogar amb serenor perquè ara l'interlocutor és a prop.

L'interlocutor a prop és la primera de les dues condicions que ha de tenir el diàleg si de ver es pretén que sigui fèrtil i enriquidor. Si l'interlocutor insisteix a romandre acantonat a l'extrem, però, sempre hi haurà més aviat cridòria que no pas diàleg.

L'altra condició per al diàleg útil és que les dues parts es reconeguin mútuament com a iguals. Això implica que d'entrada accepten que la veritat que busquen és un fet potencial, i no pas un fet ja consumat.

Han d'acceptar que la veritat que tothom cerca és un territori dinàmic, és quelcom que encara s'ha de fer a partir de l'aportació de tothom.

Alhora, la condició d'iguals implica admetre que també hi ha pecats, i que cal penedir-se'n per poder continuar.

Sobre aquesta base de virtuts i pecats mútuament acceptats es podrà parlar amb serenor per dissenyar una veritat que, prou que es veu, encara no hi és.

Així, la veritat es podrà establir com un espai ampli, de vores imprecises, actives, que canvien per adaptar-s'hi. És un espai on hi cap tothom.

És un espai equidistant, l'equidistància del qual no serà un fet inamovible sinó, ben al contrari, una realitat que s'adequa segons la necessitat de les persones considerades en un conjunt majoritari i, sobretot, representatiu.

Serenor per al diàleg. Aquest és el meu desig per al 2019, perquè trobo evident que de cridòries en tenim prou, d'acti-

re que aquell que la nit anterior s'estripava les vestidures amb gest histriònic, ara resulta que avui està prou ben vestit.

No m'interessa el líder que queda afònic, sinó la persona que parla i que és capaç de liderar un diàleg d'igual a igual, i entre veus properes. L'altre no ajuda pas, només mira d'assegurar-se la cadira.

Encara que sembli un tòpic, és ben cert que no es tracta de buscar i recargolar-se al voltant dels punts que separen, sinó d'explorar i explotar els punts que ens uneixen. Per tant, cal deixar de banda la persona que busca els punts que separen, i acaronar en canvi la persona, benvinguda, que mira de trobar els lligams, nous i antics, que ens uneixen.

Prou sabem que tenim lligams que ens uneixen, i tal vegada aquests dies nadalencs i de cap any van tornar-los a posar sobre la taula. No són lligams circumstancials, sinó forts i poderosos. Són lligams afectius, i cap tempesta pot rompre aquests lligams, no hi ha ventada prou forta.

La veritat, deia, no és cosa feta, no és un fet establert. La veritat és cosa que s'ha de fer, i que caldrà revisar de tant en tant. Ningú em vingui, per tant, amb romanços. Per al 2019 jo demano un canvi, de persones i d'estratègies, perquè aquestes persones i estratègies ja fa temps que fan olor de resclosit.

Li demano el 2019 que hi hagi l'espai de braços oberts on tothom sigui benvingut, sense distincions pel color de la pell, ni pel color del pensament.

Ara, tothom alerta!, perquè no serà en absolut un espai gratuït, sinó un espai on tothom, si hi vol romandre, ha de fer feines, i una bona feina, una feina ben feta.

www.bello.cat/jordibell@gmail.com

“
El 2019 li demano la serenor que cal per al diàleg que permeti de fer un espai on tothom sigui benvingut

tuds viscerals i poc racionals també en tenim prou. Ha d'arribar el temps de la serenor, i de la mirada objectiva.

❖ **HEM D'ENTENDRE** que hi ha persones que piquen de mans per marcar un ritme per tal que moltes d'altres els facin la feina bruta al carrer. És una estratègia coneguda. Al dia següent és fàcil de veu-

TRIBUNA

AÑO NUEVO, PRESUPUESTOS...

Julia Navarro
Periodista

Mientras Joaquim Torra arenga en pro de la 'rebelión' de los catalanes contra el Estado, el Gobierno de Sánchez permanece impertérrito o quizá no tan impertérrito porque son continuos los 'gestos' en pro de la distensión. Diálogo y ley es el 'mantra' que se repite desde el Gobierno.

En realidad nada nuevo porque estos han sido los parámetros en los que se viene moviendo Pedro Sánchez a la hora de abordar el problema catalán. Así las cosas y pese a esas salidas de tono y de tiesto a que tan acostumbrados nos tienen Joaquim Torra, y su mentor Carles Puigdemont, junto al resto de los mandamases del PDeCAT más los que mandan en Esquerra, a la hora de la verdad prefieren a Pedro Sánchez en la Moncloa antes que a Albert Rivera o a Pablo Casado a los que no les temblaría la mano para poner en vigor en artículo 155 de la Constitución. Así que, más allá de los dimes

“
Así que, más allá de los dimes y directes, de los desafíos y provocaciones, Torra hará lo imposible porque Sánchez continúe en la Moncloa

y directes, de las declaraciones histriónicas, de los desafíos y provocaciones, Torra y compañía harán lo imposible porque Sánchez continúe en la Moncloa. De ahí que empiece a ser más que factible que Pedro Sánchez pueda aprobar sus Presupuestos para este año. Los independentistas aún no han tomado la decisión definitiva, y en su seno hay división, los hay partidarios de sostener a Sánchez y otros que prefieren hacerse fuertes precisamente recordando al presidente que depende de ellos. Pero si triunfa la posición de quienes prefieren aprobar los Presupuestos, habrá que preguntarse cuánto le va a costar a Sánchez ese apoyo ya que en política no hay nada gratis. Para Sánchez aprobar los Presupuestos supone una buena dosis de oxígeno, y no porque si no los pudiera aprobar se pudiera plantear convocar elecciones. En su entorno repiten que Pedro Sánchez no convocará a las urnas hasta el 2020 convencido como está de que el tiempo juega a su favor.

Mientras seguiremos asistiendo a los espectáculos a los que ya nos está acostumbrando el independentismo catalán, que como son tantos van perdiendo efecto. Pero volviendo a los Presupuestos me da a mí que a la hora de la verdad Sánchez lo conseguirá.

Agraïment al Col·legi d'Àrbitres de Futbol

■ Un any més el CEIP Antoni Juan Alemany vol agrair al Col·legi d'Àrbitres de Futbol i, en especial, al delegat Pau Carbonell la seva donació de l'excedent de roba i calçat esportiu als alumnes del nostre centre.

CEIP ANTONI JUAN ALEMANY
• MAO

Una agradable visita als betlems d'Alaior

■ El passat 26 de desembre vam realitzar, per novè any consecutiu, la visita als betlems d'Alaior amb un doble objectiu: conèixer de primera mà com es fan els betlems a través dels

seus creadors i promoure la recuperació del betlem de l'església de Sant Diego d'Alaior.

Després d'una vetllada agradable i visitar set dels betlems fets a Alaior, és arribada l'hora dels agraïments: a la Parròquia de Santa Eulàlia i a Sebastià Ameller per la seva explicació; a l'Ajuntament d'Alaior per les facilitats donades, així com a Paco Perea i, especialment, a Àngel Seguí pel betlem fet en nom de l'ajuntament; a l'AMPA de La Salle i a Bernat Pons i Pau Pons; família Ametller-

García; Catalina Febrer Castell; Ana Triay i Kai Mercadal i Àngel Seguí Sintés. A l'Ajuntament d'Alaior i al diari MENORCA per la difusió feta. I, sobretot, a les vuitanta persones que un any més ens van acompanyar per gaudir d'aquesta expressió festiva tan nostra.

CENTRE D'ESTUDIS LOCALS
• ALAIOR

Ha mort una bellíssima persona

■ El passat dissabte dia vint-i-nou de desembre al matí ha mort una bellíssima persona que, desgraciadament, ha sofert una de les malalties més dures que es pot patir: l'Alzheimer. Pensar que feia part de la seva vida i no creia en doctrines però sí en ideals, sobretot pedagògics, un exemple dels quals podria ser l'escola Tra-

mundana, que la volia transformar en una escola puntera, agafant l'exemple de Summerhill i on hi va posar tantíssima energia. Era una persona de lleialtat altíssima, que ha tingut que conviure amb aquesta absència total de memòria, aquesta memòria immediata que el feia repetir constantment les mateixes preguntes i que obligava als fills i als cuidadors a cultivar una paciència infinita. Avui, doncs, ja no hi és. La seva bondat, l'amor a la natura i a la música clàssica, l'ensenyar llençgues amb una metodologia molt avançada, un sense fi de qualitats que feien d'ell un home excepcional i que la malaltia ha manllevat no deixant-lo viure en pau fins l'últim moment de la seva vida. Descansa en pau, Joan Gordillo Caules!

ANNE-MARIE SOURON
• MAO